

Legendy Ätalién

ᚱ
ᚦ
ᚱ

Charlie Greenberg

Legendy ÄtaliëN

Charlie Greenberg

EPAVA

© Charlie Greenberg, 2013

Grafika a Design: Andrea Sučanská spol. tive s.r.o.
Tisk: EPAVA a.s.

2013

ISBN: 978-80-86297-45-3

Kdo jsi..? Kam směřuješ?

Děkuji tanečnici, děkuji za její pomoc...

Věnováno všem, kdo hledají sami sebe
a probouzejí v sobě velkého hrdinu.

Poděkování

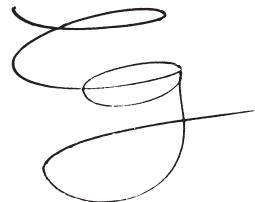
Legendy Atalien se mohly stát skutečnou knihou jen díky hrdinům, kteří se rozhodli společně udělat něco krásného, velkého a odvážného. Tato kniha vyšla na světlo světa díky lidem, kteří věří v to, že svět může být lepším místem.

Můj velký dík patří těm, kdo na knihu přispěli jakýmkoliv finančním darem. Jsou to Ivo Buchtela, Roman Mikluš, Daniela Kraydlová, Jan Prokop, Jana Havlíková, Renata Imrichová, Jan Hejdůšek, Gabriela Mrkvicová, Petra Maršálková, Vladimír Hrivňák, Lada Hajzlerová, Jan Dvorský, Jiří Brázda, Jan Petr, Alena Havlíková, Libor Kolařík, Zdeněk Novosad, Lenka Uldrijanová, Alena Peterková, Silvie Kubíčková, Lucie Nováková, Karolína Hýlová, Nikola Šindelářová, Jindřich Širůček, Martina Trčková a Renata Tučková.

Jsem nesmírně vděčný těm, kteří mi pomohli s úpravou knihy. Děkuji korektorkám Kláře Čmelové a Daniele Juráňové. Za grafiku, design knihy a zalomení textu skládám poklonu Andrejce Sučanské a za vytvoření internetové stránky Lukáši Podhrad'ayovi.

Můj velký dík patří všem, kteří mě na cestě k vydání knihy vždy podporovali. Tímto děkuji své nejbližší, manželce Martině Greenberg.

Největší ze všech poděkování patří ženě, kterou jsem potkal ve správný čas na správném místě. Ženě, která ve mně probudila lásku a tvůrčí sílu. Děkuji tanečnici za probuzení hrdiny, který ve mně spal. Díky ní se v mé duši oživil příběh, který stálo za to celých sedm let upravovat, šlechtit a dobarvovat, aby se nyní dostal k vašim rukám a mohli jste jej číst v té nejryzejší a nejjasnější podobě. Přeji vám, aby Legendy Atalien změnilly váš život k lepšímu, aby ve vás probudily lásku a pomohly vám žít život o kterém sníte.

Obsah

Po letech doma	13
7/12	21
Záhadný mistr Assen	33
Křest ohněm	47
Už jdou	61
Mlžné cesty	73
Hraničářem	79
Stráž	91
Síla severu	99
Altorie	109
Rytíři řádu Atalien	115
Úkol od rady	133
Křižovatka cest	141
Osudová setkání	149
Paní Anna	159
Útěk domů	173
Změna plánu	187
Vlci vědí víc	205
Červené oči	221
Sny	233
Otázky	245
Dopady rozhodnutí	257
Kamenný stolec	269
V mapách	281
Kouzla a Iluze	289
Nová naděje	303
Ā	317
William a Zea	331

Po letech doma

B ylo třináctého prosince roku bohatých sklizní, teplého léta a příjemných návratů. Malá vesnice na severu Deoranu se třpytila čerstvě napadaným sněhem. Byla to bývalá těžařská kolonie založená před necelými sto lety. Příroda zde byla natolik pohostinná, že většina dřevorubců zůstala. Svému novému domovu dali jméno Anterpa.

I.

Začínaly přípravy na Vánoce. Rodiny se scházely na náměstí, aby na vánočních trzích nakoupily dárky a slavnostní jídlo. V Anterpě nežili žádní zámožní lidé, takže nikdo nikomu nezáviděl. Život ve vsi byl téměř idylický.

Náměstí nebylo velké, ale nádrž s kapry a stánky s předměty domácí výroby se sem vešly jako na míru. Nápisy na tržnici hlásaly: “Dobří lidé se vejdou všude.” A byla to pravda. Kam oko dohlédlo, hemžila se spousta lidí. Po celém náměstí bylo veselo.

V Anterpě žila rodina Greenbergových. William a jeho žena Loara bydleli v malém domě se třemi dětmi; nejstarším Williamem, mladší Ealin a nejmladší Nanou. Byla to veselá rodina, láskyplní lidé, měli rádi každého v okolí. Nikdy jim na tváři nechyběl úsměv. Rozdávali, i když sami měli málo, pomáhali, jak nejlépe mohli a neměli k nikomu daleko.

Toho dne vyrazili společně na procházku, prohlédnout si vánoční trhy. Dát si punč a setkat se se sousedy na kus řeči.

Zatímco William a Loara mluvili se starou paní Arturovou, tři děti se vydaly

zjistit, co letos trhy nabízí. Procházely mezi stánky, kde postupně potkávaly všechny přátele.

Ealin se zastavila u prodejce knih, aby si pročetla nové svazky. Nana ji chvíli pozorovala, než se rozběhla ke stánku s kreslířskými potřebami. William, který byl konečně doma po čtyřech letech studia v Daidii, se zatím jen bezcílně procházel. Sledoval, co všechno se za roky odloučení v rodné vsi změnilo.

Každý druhý jej zastavoval, aby se zeptal, jak se měl na studiích a co je ve světě nového. William každému přívětivě odpovídal s milým úsměvem. Působil vzdělaně, dospěle a i přes to všechno stále stejně přátelsky. Byl rád, že je doma.

Když ve svých čtrnácti letech odcházel studovat, vůbec nepřemýšlel o tom, jaké to bude, až se vrátí domů. Chvíli nevěřičně pozoroval, co se vylepšilo. Také uznale ocenil umělecky tesané sochy v severním rohu náměstí. Příjemně jako v tuto chvíli se už dlouho necítil. Uvědomoval si, že byl rád na studiích, ale pocit domova nic nenahradí.

Chvíli před šestou hodinou se rodina sešla u radnice, odkud se společně vrátili domů. Po večeri si všichni zahráli oblíbenou rodinnou hru krusty, až se unavení rodiče rozhodli jít spát. Dívky je na jejich příkaz následovaly.

William si poprvé doma uvědomil, že je plnoletý, a proto se nemusí tiše odebírat do pokoje, ale může zůstat dole u krbu.

Byl sice unavený, ale chtěl si své poprvé užít, byť jen krátkou chvíli.

Rozhlédl se po knihovně. Rychle očima přelétl hřbety knih. Všechny je dobře znal. Nové knihy, které si dovezl, si nechal nahoře, ale nešel pro ně. Nechtěl ostatní rušit.

Usedl do otcova křesla u krbu. Rozhlížel se okolo a vzpomínal, jak se mu dům, než odejel, zdál velký. Očima sklouzl ke vstupním dveřím, které vedly do malé chodby. Po pravé straně od dveří stoupaly schody do horního patra k ložnicím. Doleva vedl průchod do světnice, ve které byla kamna, velký kameninový dřez a stůl s pěti židlemi. Rovně se z malé předsíně vcházelo do největšího prostoru v domě - do pokoje, kde se rodina scházela a společně trávila nejvíc času. Krb naproti dveřím, vedle něhož stály po levé straně police, tvořil dominantu celé místnosti. Křeslo a pohodlná pohovka se rozkládaly u stolu před krbem na barevném koberci s jednoduchými vzory. Po stěnách visely obrazy krajiny. Koupelna s prádelnou byly hned za hlavní místností, těsně pod schody.

Zatímco se William hroužil do vzpomínek, začaly se mu pomalu klížit oči pohledem na uhasínající plamen v krbu. Spánek ho unášel do dětství a jemně jej přitom objímal. Mladík se ocitl mezi snem a realitou.

Zahlédl učitele Mirfara, jak se mu dívá do očí a říká: "Však tvůj čas přijde."

Will se rychle probral. Tolikrát se snažil snu nepřikládat důležitost. Považoval jej za projev své nekonečné fantazie. Stejný sen se mu totiž zdával

od doby, co mistr zemřel. William v historii bojového umění, kterou ho učil mistr ze snu, přímo vynikal. Byl nejlepším studentem v oboru a profesor Mirfar jej měl ze všech studentů nejraději. Mnohdy zůstali po vyučování spolu a učitel Williamovi předával mnohem víc než ostatním.

II.

Druhý den ráno, po vydatné snídani, Will roztopil v krbu. Pohodlně se usadil do křesla, kde se mohl zcela nerušen zabrat do další knihy o oblíbeném hrdinovi. Příběhy o siru Golfínovi ho bavily nejvíc ze všech.

Tento příběh vyprávěl, jak sir Golfín hledal pohár Elistirée, jenž měl představovat podstatu všeho vědění. Na konci příběhu začíná chápat, že každý má v sobě tento magický artefakt života.

William se poslední dobou soustředil na literaturu, která pojednávala o poznání sebe sama. Vnímal, že není jen z masa a kostí, že duše není jen pojem pro zdůvodnění lidského chování a prožívání.

Pocítil, jak jím prochází neznámý pocit naplnění, až ho z toho začalo postupně mravenčit celé tělo. Jako by v něm dosud něco spalo. Tvrdě a hluboce spalo. Ale když četl o dobrodružstvích a hrdinských činech, prostupovalo ho něco neznámého. Dobíjelo mu to energii, dávalo elán do života.

Když dočetl poslední řádky předposlední kapitoly o siru Golfínovi, rozdýchal se a protáhl své tělo podle učení mistra Mirfara.

Nechal se unést čtením i cvičením nečekaně dlouho. Když kontroloval čas, namísto oběda rovnou začal s přípravou večeře. Matka se sestrami byly na návštěvě u Stulových a otec měl dlouhou práci.

Když dojídal poslední sousta jednoduché večeře, usoudil, že bude nejlepší knihu dočíst.

Za léta strávená na studiích se naučil číst velmi rychle. Dokázal knihu přečíst za jediný den.

Těsně předtím, než plný nového pochopení stihl zaklapnout knihu, cvakla klika. Vrátily se sestry a hned vzápětí matka s otcem. Jen si v krátkosti popovídaly, co nového se stalo.

Hodiny nad policí ve vedlejší místnosti odbily desátou. Oheň v krbu doháněl, když za Williamem zavrzal poslední schod a on se odebral do svého pokoje.

Chvilí se díval z okna na pár světýlek ze vsi. Znovu si uvědomil, že je rád doma. Lehl si do postele.

Nemohl však usnout. Nedařilo se mu proniknout přes clonu mezi skutečností a snem. Kdykoliv se blížil spánku, zahlédl profesora, jak mu říká: "Však tvůj čas přijde."

„Co když ten pocit, že ve mně něco dřímá, je právě tím, co čeká na správný

čas? Co to vlastně je? Co se stane, až se to probudí?“

Nezbylo mu než o tom meditovat, snažit se pomocí klidu mysli spojit úvahy s událostmi dohromady. Byl snad jediný, kdo v Anterpě věděl o meditaci. Téměř všichni zde žili bez jediné představy o tom, co přináší. William se rozhodl o meditaci s nikým raději nemluvit. Když ho náhodou někdo zastihl, jak medituje, vymluvil se na odpočinek.

III.

Bum, bum, bum! Ozvalo se do ticha. William ihned zbystřil. Už bylo ráno, které na jednu stranu neslo příjemné uvědomění, že nakonec nepozorovaně usnul, ale na stranu druhou byl v žalostném stavu. Unavený a celý polámaný. Letmý pohled z okna mu dal pojem o čase. Teprve svítalo.

Aniž by to uvážil, zcela mimoděk řekl: „Dále.“

Vstoupil otec s natěšeným výrazem ve tváři: „Williame, prosím tě, Patta Dowita skolila chřipka. Mohl bys nám dnes v lese pomoci?“

Will byl dobře vychovaný, proto žádost otce neodmítl. Spěšně se oblékl a hned vzápětí seběhl dolů do světnice, kde jej čekala připravená snídaně.

Venku byly přibližně mínus dva stupně. Nebylo to tak hrozné jako minulé zimy okolo Vánoc.

„To protože bylo velké teplo v létě. Země si uchovala pár paprsků i na zimu,“ řekl William starší.

Právě vycházející slunce je hrálo na tvářích. Dovedli koně ke srubu jako první ze všech. Rozhodli se nachystat náradí, aby mohli hned začít. Další příjezdějíci muži je, s překvapeným pohledem na mladšího Greengerga, zdravili.

William všechny znal z dob, kdy jako malý jezdil otci pomáhat. Dřevorubci se na něj usmívali s radostí, že ho znovu vidí. Někteří se těžce vyrovnávali s tím, že malý chlapec, kterého znali, vyrostl ve ztepilého mladého muže. Neviděli ho celá čtyři léta.

Každý z pracovníků popadl sekeru nebo pilu. Byla zima, proto měli napilno, aby mohli všichni obyvatelé Anterpy topit. Rozdělili se do dvojic. Stromy padaly jeden za druhým, práce šla překvapivě rychle a příjemně.

Greenbergovým se dařila společná práce pěkně od ruky, mohli být právem hrdí, kolik dříví zvládli zpracovat.

V poledne se rozhodli, že si chvíli odpočinou. Začalo se mluvit o přípravách na Vánoce, ale nakonec měl hlavní slovo William, který přinesl čerstvé zprávy ze vzdáleného královského města. Vykládal, co je nového v ostatních krajích, jak vypadá hrad v Daidii a co přesně se učil.

Díky svému řečnickému nadání dokázal upoutat dřevorubce, že mu viseli na rtech. Smáli se veselým historkám a dávali pozor u napínavých příběhů.

„Williame, jaký je náš král?“ zeptal se jeden z mužů.

„Král je velmi oblíbený, dělá dobrá rozhodnutí a myslí na svůj lid. Navíc má po boku krásnou princeznu Zeofínu. V Daidii se o něm mluví pouze v dobrém.“

Tím byla debata ukončena. Čekal je návrat do těžké, ale potřebné práce.

Už se pomalu stmívalo. Na pracovníky pomalu přicházela únava, která s sebou nesla nepozornost. William šel v jednu chvíli po cestě za svým otcem. Do křupání sněhu pod nohama se náhle ozval ještě další praskavý zvuk.

„Pozor!“ zvolal bezmyšlenkovitě na otce.

„Co je? Co se děje?“ ptal se otec, který se na něj otočil.

William sám nerozuměl, co se děje. Měl zvláštní pocit hluboko uvnitř, který jej varoval, aby byl na pozoru.

V tu chvíli začaly padat vločky pomaleji. Cítil napětí všech sil. Pohyboval se o mnoho rychleji než ostatní kolem něj. Počínal si mnohem obratněji a všímavěji než ostatní.

Zahlédl, jak padá strom. Nebylo to nic neobvyklého, několik desítek stromů za celý den spadnout skutečně viděl. Strom však padal přímo do míst, kde stál jeho otec.

Aniž by přemýšlel, rozběhl se, odrazil se a skočil. Letěl vzduchem neuvěřitelně rychle. Srazil otce k zemi a skutálel se s ním dál, než původně stál. Ozvalo se žuchnutí mohutného kmene, doprovázené šelestem padajícího sněhu uvolněného z větví.

William vnímal opět normálně. Otec se na něj nevěřičně a zároveň vděčně podíval. Jen co vstal, objal syna, že ho málem udusil radostí.

Po tomto zážitku se společně rozhodli, že se raději vrátí domů. Práci ukončili, aby se doopravdy někomu něco nestalo.

Během cesty domů oba Greenbergové mlčeli. Měli svých myšlenek dost a neměli potřebu se o ně dělit.

Jen co se vrátili do tepla domova, William starší vylíčil rodině silný zážitek z lesa. Matka a sestry se radovaly, že jsou oba v pořádku. I přesto se však na Williama dívaly s mírnou bázni v očích. Něco nového z něj vyzařovalo. Něco, co nemohly pochopit.

Mladík byl otřesený. Pocity a vjemy, které před necelou hodinou prožil, neznal. Raději se tiše vytratil po schodech do pokoje. Dveře cvakly ve chvíli, kdy si sedal na postel. Díval se na zed' před sebou.

Znovu se mu celá situace přehrávala před očima.

„To nebylo normální,“ řekl si sám pro sebe. „Co se to se mnou děje?“

Byl natolik vyčerpaný, že ze sebe jen svlékl oblečení, aby hned vzápětí dopadla jeho tmavými hustými vlasy porostlá hlava na měkký polštář.

V noci se mu hlavou honily divoké sny. Stále někoho hledal v zešeřelém lese, aby ho zachránil. Tichý hlas z hlubiny duše mu opakoval: *“Dávej pozor, sleduj co se děje.”*

IV.

Namáhavě otevřel oči, aby zjistil, zda už je konečně ráno. Do okna dopadala záře prvních paprsků vycházejícího zimního slunce.

„To je ještě brzo,“ pomyslel si, aby hned vzápětí usnul ještě jednou.

Když se probрал podruhé, bylo již slunce vysoko na nebi. Posadil se na posteli. Protřel si oči a tvář, aby se připravil na další den. Oblékl se a těsně před odchodem se podíval do zrcadla, které mu viselo v pokoji.

William Greenberg byl vysoký a štíhlý. Hnědě zelené oči se pod rozhrnutými tmavými vlasy nad rameny leskly jako tajemná světla. Jeho jemná, ale přeci již dospělá tvář, byla příjemná a pro mnohé dívky jistě přitažlivá. Nejraději nosil tmavé kalhoty, bílou košili, přes kterou si oblékal vestu s vyšíváním, sahající do půlky stehen. Přesně tak vypadal i v den, kdy odcházel dolů na snídani.

„No to je dost, že jdeš!“ zavolala z kuchyně starostlivě matka.

„Co se děje? Takhle vstávám normálně.“

„No, vstávat ano, ale včera jsi prospal celý den.“

„Celý den jsem přece nemohl spát,“ podivil se William.

„Ale ano, spal jsi jako špalek. Nedalo se tě probudit. Otec jel do práce sám.“

Trochu udivený, ale velmi hladový Will se pustil do jídla.

„Půjdu na náměstí, jdeš se mnou?“ ptala se matka o necelou hodinu později.

„Ano,“ ozvalo se Willovo zvolání z obývacího pokoje.

O malou chvíli později za nimi zacvakly dveře. Loara šla nakoupit potřeby pro šití. Dostala zakázku od paní Arturové, kterou měla zvládnout do vánočních svátků. William se rozhodl zajít do hostince na náměstí, jestli zde náhodou nenarazí na přátele. A měl štěstí. U zadního stolu seděli jeho dobří přátelé z dětství. Kristen, Balur a Hof.

„Ahoj, Wille!“ zvolali sborově.

William neváhal a šel se za nimi posadit.

„To jsem rád, že jste mě ještě poznali.“

Kluci se zasmáli a poplácávali ho po rameni. Měli radost, že přitele vidí zase v Anterpě.

Jak bylo pro Williama v posledních dnech zvykem, byl opět vybízen, aby vyprávěl, co je ve světě nového. Vesničtí kluci užasle hleděli, co jim jejich kamarád vyprávěl. Chtěli se především zeptat na princeznu a krále, o kterých zatím mnoho neslyšeli.

„Ne, Zeu jsem viděl jen jednou a z velké dálky. Je většinou v paláci a skoro nevychází ven,“ odpověděl na jeden z dotazů.

„Zeu?“ reagoval udiveně Balur.

„Omlouvám se, skoro všichni princezně Zeofíně v Daidii říkají Zea.“

„Proč Zea?“ ptal se Hof.

„Říká se, že je krásná jako sama bohyně Zeutyfa.“

Kluci uznale kývali hlavami na souhlas, že musí být opravdu nadpřirozeně oslnivá.

Mladíci seděli v hostinci až do večera. Stihli si povyprávět nejdůležitější zážitky z posledních let. Měli upřímnou radost, že se zase shledali.

Měsíc hladil uježděný zledovatělý sníh na cestě, po které se William vracel domů. Zazpíval vítr, když v tom to ucítil znovu! Plameny pochodní se ve větru zpomalily. Začaly se třepotat nepřirozeně pomalu.

„Uskoč doleva,“ zazněl hlas z nitra.

Aniž o tom stihl přemýšlet, odskočil bokem do závěje.

Kolem se prohnal povoz s koňmi, které vozka ve špatných zimních podmínkách zvládal jen s velkými obtížemi. William zůstal překvapeně v závěji, i když už byl povoz dávno pryč.

Ležel na bílém sněhu, odkud sledoval hvězdy proplouvající oblohou. V mysli se mu přehrálo posledních pár okamžiků, které mohly znamenat konec jeho života. Konec, který by nastal, kdyby neuposlechl tichý hlas z nitra.

Po obloze prolétla padající hvězda, kterou Will vzal jako jasné znamení výjimečnosti. V zimě v Deoranu totiž hvězdy nepadávají.

Když se zvedl a zamířil domů, intenzivně přemýšlel. Hledal odpověď na otázku, co se s ním děje. Věděl, že není náhoda, když měl znovu v průběhu několika dnů podobný zážitek. Rozhodl se, že se pokusí tento druh vnímání poznat a trénovat.

Dalšího dne ráno se probral s úsvitem. Seběhl po schodech dolů, kde u snídaně přemýšlel o tom, jak by mohl své dovednosti cvičit. Při pohledu z okna dostal zajímavý nápad. Jen co dojedl, vydal se před dům.

Díky tréninku meditace věděl, jak změnit vědomí. Chtěl při svém pokusu znalost využít. Představoval si, že každá z drobných padajících vloček představuje nebezpečí. Snažil se vnuknout si vidění, že musí každé z nich uhnout, aby mohl přežít.

Soustředění samotné trvalo dlouhou chvíli. Stále však necítil žádné nebezpečí. Jen zimu a každou studivou vločku, která ulpěla na jeho zkřehlé kůži.

Po necelé hodině snahy to vzdal. Byl příliš promrzlý, aby si dokázal vnuknout jinou představu, než chuť a vůni teplého čaje a teplo hořícího krbu.

„Možná to přeci jen byla náhoda. Hvězda možná vůbec nepadla. Asi se mi to všechno jen zdálo,“ nakonec to celé uzavřel a usedl ke krbu s hrnkem a knihou v ruce. Další dílo o siru Golfínovi na něj čekalo. Měl celý den čtení před sebou.

V.

„Vánoce, dneska jsou Vánoce!“ rozeznal hlas malé, teprve desetileté Nany. Probíhala po chodbě okolo jeho pokoje. Hned za ní se nesl vánek opravdové radosti a nadšení.

Uvědomil si, že Vánoce doma neslavil celé čtyři roky. Moc se těšil na atmosféru připomínající jeho dětství.

Greenbergovi nebyli bohatí, proto neočekával žádné velké ani drahé dárky. Celý den trávili společně v klidu u krbu. Bavili se, vzpomínali a smáli se.

William dnes výjimečně nečetl. Věnoval se milované rodině. Všichni se těšili na večeři, kterou maminka sama chystala ve světnici. Otec s dětmi mezitím nazdobili stromeček, který byl letos mimořádně košatý s leskle zelenými větvemi.

Will náladu vdechoval plnými doušky. Vánoce na studiích byly sice příjemné, ale pocit domova nic na světě nemůže nahradit.

Loara svolala rodinu ke stolu. Začali společně v poklidu jíst. Kapr byl chutný a salát přímo lahodný. Každý dostal minci pro štěstí jako každý rok podle tradice z mamčininy rodiny. Když se najedli, dostaly děti za úkol sklidit ze stolu. Sotva donesly nádoby do kuchyně, zacinkal zvoneček, který jasně ohlásil příchod vrcholu večera.

„Dárky, dárky!“ skákala radostí Nana, která se hned rozeběhla do vedlejší místnosti.

Již skoro dospělá šestnáctiletá Ealin se na Williama usmála.

„Vzpomínáš si?“ zeptala se s úsměvem.

Vešla do vedlejšího pokoje, kde se atmosféra svíček odrážela od jejích světlých vlnitých vlasů. Will ji následoval s úsměvem. Vzpomínal si...

Pod stromečkem bylo pár dárků, které vyvolávaly zvědavost všech členů rodiny. Otec dostal novou pracovní vestu a rukavice do zimy. Loara dostala knihu a obrázek, Ealin encyklopedii Deoranu. Nana rozbalila balíček s úplně novými malířskými potřebami, které ji moc potěšily a nakonec Williama rozradostnila poslední ze série knih o siru Golfínovi.

Nejdůležitější však byla krásná, naplňující esence Vánoc.

Když večer William usínal, v duchu popřál příjemné Vánoce všem přátelům, které měl v Daidii nebo v ostatních koutech Deoranu. Vánoční vzpomínku zaslal také památce učitele Mirfara.

7/12

I.

Vánoční svátky utíkaly jako voda. William se těšil do práce, kterou měl domluvenou již před absolvováním studií v Daidii. Měl nastoupit do místní knihovny. Paní Huthová právě odcházela na odpočinek, a proto bylo místo volné. Starosta Williama požádal, zda by mohl nastoupit co nejdřív, když ví o knihách z celé Anterpy zajisté nejlépe. Will bez jediného zaváhání nabídku přijal. Vyhlídka, že bude každý den moci číst a při tom se vidět se svými sousedy, byla příjemná.

Knihovna byla přímo pod radnicí. Prostor nebyl velký, ale svých devět set knih čítal určitě. Bylo to jen malé množství oproti knihovnám ve velkých městech, ale William byl spokojený. Mělo to být jeho *království*.

Svátky se dobraly konce. William poprvé hrdě kráčel do práce. Starosta ho již s úsměvem čekal. Předal mu klíče a v rychlosti vysvětlil, co a kde najde.

„Děkuji za pomoc. Jistě si poradím.“

Starosta odešel za svou prací. Knihovník zůstal sám ve dveřích.

„Bude to chtít spoustu energie.“

Paní Huthová zde již téměř měsíc nebyla a bylo to poznat. Will se pustil do práce. Utřel prach na *svém* stole, který se tím příjemně prozářil. Ostatní police ve světlé barvě se zaleskly v poledním slunci hned vzápětí. Dvě skříně bylo potřeba opravit. Nutná úprava však nevypadala složitě. Proto se do toho nový knihovník pustil raději hned.

Po obědě se rozhodl knihy znovu seřadit a ty, které čtenáři poničili, opravil.

Naštěstí byli obyvatelé Anterpy natolik slušní, že si nedovolili vrátit zničenou knihu bez upozornění.

Will znovu seřadil všechny tituly podle abecedy a žánru, v souladu se systémem knihoven v Daidii. Byl spokojený. Tak příjemnou práci už dlouho nedělal.

Netrvalo dlouho a brzy si na nové místo zvykl. Měl přesný přehled o tom, co kde najít. Navíc si ještě přibral doučování malých dětí. Jejich rodiče si přáli, aby uměly číst a psát dřív, než půjdou do školy. Obyvatelé Anterpy si Williama vážili každým dnem víc a víc.

II.

Jednou, po doučování malých dětí, chtěl provést obvyklý úklid. Děti kreslily všechny věci, začínající písmenem D, které je napadly. William rád používal metodu učení hrou. Děti se předháněly, které vymyslí zajímavější věc a hned následně soutěžily, kdo ji dovede lépe namalovat. Po hře však zůstala spousta pergamenů ležících na zemi. Dokonce dvě polámaná pera a kaňka inkoustu.

Když už posbíral všechny zbytky pastelek, chopil se koštěte a dal se do zametání okolo polic. Zbyla tady po celém týdnu vrstva prachu, která si zasloužila uklidit.

Když se Will snažil vymést smítko u police úplně vzadu, nějak se mu to nedařilo. Nakonec smítko vklouzlo do úzké mezery mezi skříňí a stěnou. Knihovnickova pořádkumilovnost tam však nemohla smetí nechat. Vzal kus vlhké látky a zachytil smítko na ni, když v tom něco zahlédl.

„Kniha?“

Snažil se starou polici posunout směrem k sobě. Několikrát zabral, až se těžká skříň konečně pohnula. V tu chvíli se to opět stalo. Jeho pozornost přitáhl list papíru, který se na stole vznášel díky prúvanu. Náhle se však jeho třepotání výrazně zpomalilo.

William, aniž by dokázal přemýšlet, intuitivně vyčkával, co mu poradí vnitřní hlas.

„Ustup krok dozadu.“

Sotva tak učinil, ozvala se ohromná rána. Velká police se zřítily k zemi. Rozlomila se v pantech a ven se vysypaly všechny knihy. Naštěstí většina bez poškození.

William si nejprve prohlédl díry po uvolněných šroubech. Když kontroloval poškození těsně nad zemí, sáhl po knize, která původně upoutala jeho pozornost. Prstem přešel díru po šroubu a aniž by si knihu prohlédl, mimoděk ji dlaní oprášil.

Ve chvíli, kdy k ní sklopil zrak, ustrnul. Hleděl na obálku a uvnitř sebe cítil nadšení, rozpaky, strach a obavy zároveň.

„Legends Atalien,“ špitl překvapeně. „Takovou knihu nemá knihovna, univerzita ani muzeum v královském městě. Vzniklo jen dvanáct originálů, po-

jednávajících o tajemstvích života.“

A nyní jednu z nich držel přímo William Greenberg z Anterpy ve svých rukách. Rychle zkontroloval její stav, který byl i po dlouhých letech, které zaprášená strávila pod policí, velmi dobrý. Soudě podle údaje zespodu hřbetu to byl výtisk 7/12.

Otevřel vzácnou knihu. Nikdy nevěřil, že ji na vlastní oči uvidí. Četl ve starém jazyce tři slova.

„*Paelentum, Veritae, Sufra*“, což v překladu znamenalo: „*Cit, spravedlnost a odvaha*.“

William rychle pohlédl z okna ven. Ujistil se kolik je hodin. Netrpělivě zavřel knihovnu a pospíchal domů. Měl tu být ještě aspoň hodinu, ale pro jednou se snad nestane nic hrozného.

Byl to jeho doposud nejrychlejší návrat domů. Pozdravil rodinu a s rychlostí blesku vyběhl po schodech přímo ke svým dveřím. Ty se za ním zabouchly.

Doma si William vzal pero a hromadu pergamenů, které si přivezl ze studií. Chystal se přeložit co nejméně *starojazyka*.

Celou noc strávil luštěním písmen a znaků spjatých s jednou z nejstarších legend Deoranu.

V prvních kapitolách se Will dozvěděl, kdo jsou rytíři Atalien a čemu slouží. Obecné informace, které byly nejspíš v úvodu každé knihy.

Další kapitoly se začaly již týkat konkrétních dovedností. Několik nákrešů usnadňovalo pochopení předmětů či pohybů.

„Intuice rytíře,“ problesklo mu myslí.

Jen co překládal první řádky, rostlo v něm neutuchající nadšení. *Mravenčilo* mu celé tělo. Kapitola mluvila o tom, co William již několikrát poznal. Hlas promlouvající z duše, zrychlené vnímání, které znamenalo zpomalení všech ostatních věcí a nesmírnou obratnost.

„S intuicí se nejlépe naučíš zacházet, když se budeš vystavovat nebezpečí, které není očekáváno. Situace, která bude bez intuice představovat ohrožení. Nezkoušej však tuto výjimečnou dovednost, aniž by tě intuice kdy předtím samovolně nezachránila,“ bylo psáno v posledních řádcích kapitoly.

William byl rozhodnutý to vyzkoušet. Chtěl se naučit ovládat intuici rytíře jako svou přirozenou vlastnost.

Na další straně se zalíbením pozoroval nákres. Vyobrazený meč rytířů Atalien. Vypadal jako meč lidí z východu, mírně zahnutý, ale měl o něco širší čepel. Hned za jílcem byly na meči vyryty tři znaky. *Cit, spravedlnost a odvaha*.

Po té, co knihu zavřel, přemýšlel ještě chvíli William o tom, jak provést zkoušku intuice. Měl však natolik unavené oči i mysl, že vzápětí usnul. Propadl se do snů, ve nichž viděl spousty písmen a knih, které kolem něj proplouvaly.

III.

Ráno se probudil časně. Slunce teprve vycházelo, a proto měl ještě čas, než musel vstávat. Sáh po knize, ale protože nebyl ještě dostatečně probraný, svazek mu z ruky spadl přímo na hrudník. Ozvala se jemná dutá rána.

„No jasně!“

Vyskočil z postele a prohlížel si dveře. Chvíli od oka měřil a pak si podal jednu z větších encyklopedií, kterou si přivezl ze studií. Postavil ji na rám dveří hned ke kraji. Zkusil dveře otevřít. Těžká kniha se zřítíla přímo na zem s hlásitým žuchnutím. Jestli někdo okolo spal, již to byla minulost.

William nastražil knihu na dveře při odchodu z pokoje. Seběhl po schodech ke snídani.

O chvíli později pospíchal Anterpou směrem ke knihovně, kde ho čekala práce na opravě včera polámané skříně.

Oprava nezabrala mnoho času. Naopak byl knihovník mile překvapen, že konstrukce nebyla příliš poničená. Obsloužil několik příjemných návštěvníků. Paní Vicková s paní Arturovou přišly vrátit zapůjčené romány, aby si hned další mohly vzít. Starosta si vypůjčil několik map severních lesů nad městem a ještě pár mladších čtenářů přišlo pro dobrodružné příběhy.

Den se prodloužil až do večera a slunce s měsícem se vystřídali na obloze. Na chvíli se za ním stavil Kirsten. Bavili se společně o tom, že by chtěli na jaře vyrazit na cestu s Hofem a Balurem.

„Přidal by ses k nám?“ ptal se zvědavě Kirsten.

„Rád bych, teď je však v knihovně spousta práce. Jestli to vyjde, mohl bych se k vám přidat v létě. Souhlasíš?“

„Určitě, však víš, že jsme pořád někde na cestách.“

William se vracel těsně po setmění domů. Najedl se připravené večeře, u které si popovídal s rodinou. Dobře se bavili u jednoho kola oblíbené rodinné hry *krusty* a pak šel každý využít zbývající čas dne pro sebe.

Zavrzaly dveře a ozval se dutý náraz. Po něm krátké syknutí.

„Já na to zapomněl!“ zlobil se sám pro sebe Will, když se držel za hlavu.

Schytal zásah těžké encyklopedie.

Začal metodu nástrah zkoušet častěji. Ještě několikrát mu na hlavu encyklopedie spadla, ale po třech dnech s ní začal počítat. Už se před nárazem chránil nebo nejdříve jen rukou otevřel dveře a nevstoupil, aby kniha sama spadla na zem.

Rozhodl se zkusit jiný způsob, který ho napadl před pár dny po jednom ze zásahů knihou. Nachystal vědro se studenou vodou vedle postele. Věděl, že ve chvíli, kdy ráno vstává, není zrovna pozorný. Proto by ho mohla intuíce varovat před stoupanutím do studené vody.

Další ráno si uvědomil, že ani tato metoda není správnou cestou. Došlo mu

to ve chvíli, kdy už měl obě nohy ponořené ve vědru.

Oblékl se, aby se přesunul dolů na snídani, která ho již čekala.

Zavřel za sebou dveře a vstoupil na první schod. Náhle se jej zmocnil pocit, že něco není v pořádku. Šlápl na další schod, když v tom se okolo něj vše zpomalilo. Po dalším došlápnutí se ozvalo zapraskání.

„Roztáhni nohy“ řekl hlas duše.

William, aniž by vůbec váhal, následoval slova přicházející z jeho nitra.

Zůstal viset ve vzduchu zapřený o zed' a zábradlí u schodiště. Když se začal čas a vnímání vracet, rozhlédl se okolo sebe. Jeho pohled padl na schodiště. Viděl, že je pod ním prolomený schod, který by zapříčinil Williamovo propadnutí se až do prádelny.

„Já tátovi říkala pořád, aby to opravil. Divně to vrzalo už pěkně dlouho,“ ozvala se nad ním pobavená Nana.

Protáhla se pod bratrem, který se stále ještě držel zapřený nohama o zed' ve vzduchu, přeskočila díru ve schodišti a čiperně seběhla dolů.

Po snídani Will odnesl ze své ložnice vědro s vodou. Už si byl jistý, že má intuici rytiře. Nepotřeboval další důkazy pomocí zkoušek. Věděl to.

Vzal si do ruky knihu Legendy Atalien. Otevřel ji na založeném místě. Jen co si prohlédl stránku, kterou otevřel, zavolal: “Nano, můžeš sem přijít, prosím?”

„Copak, co se děje?“ ptala se.

„Dokázala bys nakreslit tohle?“

„Jak velké bys to chtěl?“

„Na celé malířské plátno.“

„Ale jen když mi dovolíš půjčit si knihu o princí Lutonovi.“

William jí dlouho knihu půjčit nechtěl, zdálo se mu, že je Nana ještě příliš malá na čtení dobrodružných příběhů.

„Jsme domluveni,“ souhlasil tentokrát.

Malá sestra se s radostí rozeběhla do pokoje a hned se pustila do práce.

Nežádal jen tak někoho, ale přímo malířku, která loni malovala starostův portrét. Ten visel na radnici přímo nad krbem v jeho pracovně. Žádný jiný malíř z okolí nedokázal nejvýše postaveného muže z vesnice zachytit lépe. Nana to dokázala ve svých devíti letech.

William si pročetl výpisky ze vzácné knihy, když zaslechl zaklepaní.

„Dále,“ odpověděl, aniž by příliš vnímal, o koho jde.

„Už to mám hotové, pojd' se podívat, jestli to tak může být?“

Nana jen nakoukla a hned se rozeběhla zpět do svého pokoje, kam ji Will následoval.

„No to je nádhera, takhle jsem si to představoval!“

Nana se začervenala.

„Jak jsem slíbil,“ řekl William a podal Naně příběhy o princí Lutonovi.

„To byl dobrý obchod,“ řekla šibalsky.

Nezápadně bratra vyhnala z pokoje, protože se hned chtěla ponořit do čtení dlouho zakázané knihy.

Nadšený William si nesl obraz po chodbě do svého pokoje. Pověsil ho přímo naproti postele vedle okna. Meč rytířů Atalien, namalovaný na plátně, se stal důležitou inspirací pro jeho další cvičení.

IV.

Jak dny ubíhaly, William pracoval na nepříteli rozvinuté nové dovednosti intuíce rytíře. V meditacích se snažil prohlubovat harmonii a souznění sám se sebou.

Co se knihovnické práce týkalo, rozhodl se vyměnit nábytek za nový. Postavil s pomocí stolaře nové skříně a pracovní stůl. Vyměnil některé obrazy za díla nejmladší sestry a vyčistil koberec v koutku pro doučování. Také opravil komín, aby mohl topit v kamenném krbu, znovu natřel okna a nakonec nad dveře napsal ozdobným písmem *Knihovna*.

Život se pomalu odvíjel dál. William měl stále co dělat. Hluboko uvnitř však cítil, že má přijít *něco*. Že tohle ještě není vše, co mu život uchystal. Při meditacích, a někdy během dne, se mu stávalo, že vnímal přítomnost někoho neznámého ve svém nitru.

Byla to postava sedící v meditaci. Zelená silueta uvnitř klidně odpočívala. Vypadala, že spí.

Venku už začínalo být tepleji. Jaro se pomalu přibližovalo stejně, jako zvolna mizel sníh a den se prodlužoval. William si to uvědomil, když pozoroval oblohu při cestě do práce. Pár bílých mráček proplouvalo po obloze vysoko nad ním. Slunce ho hřálo do tváří zatím docela slabě, ale i to postačilo k úsměvu.

V tuchvilise kolem něj prohnal kůň. Tobysamo osobě nebyl onic zvláštního. Koní po cestě do knihovny potkával každý den hned několik. Tento kůň byl však jiný. Od pohledu zdatný. Jezdec, kterého nesl, měl na sobě tmavý plášť a hlavně meč, který z pláště vykukoval ven.

„Rytíř v Anterpě?“ zeptal se sám sebe překvapeně.

Hned se rozeběhl směrem k náměstí, kam mířil i jezdec. Chtěl si ho prohlédnout z blízka.

Když doběhl na náměstí, pomyslel si, jaké má štěstí. Neznámý jezdec právě uvazoval koně před hostincem.

William se rozhodl dojet na druhou stranu náměstí k hostinci pomalu tak, aby nepůsobil udýchaně. Před vchodem si ještě prohlédl koně, který si právě odfrkl po osvěžujícím doušku čerstvé vody. William vstoupil dovnitř.

Rozhlédl se po hostinci. Neznámý rytíř seděl v zadním rohu prostorné hlavní místnosti. William rychle přemýšlel, čeho by mohl využít, aby se dal s mužem

do řeči. Bloudil očima kolem sebe, až uviděl hostinského, jak chystá na podnos hrnek a konvici s čerstvým čajem. Aniž by o tom přemýšlel, položil mu otázku.

„Turgo, mohu to tomu hostu zanást? Určitě máš hodně práce.“

„Jo, jen jdi,“ mávl rukou hostinský.

Mladík, který si uvědomoval, že správně by měl za pár chvil otevřít knihovnu, a že je to vlastně poprvé, kdy nešel rovnou do práce, se chopil podnosu. Opatrně jej pronesl přes celý hostinec a zastavil u stolu, kde seděl neznámý host.

„Smím nabídnout čaj?“ zeptal se s hraným klidem.

„Ano, prosím,“ odpověděl muž příjemným tichým hlasem.

Během nalévání čaje Will rychle přemýšlel, jak by mohl navázat řeč. Chtěl něco říct, ale bál se, že by to vypadalo hloupě nebo podbízivě. Celý se nervozitou klepal, ale zároveň si uvědomoval, že je to možná poslední rytíř, kterého kdy v Anterpě uvidí.

„Smím se na něco zeptat?“

„Ano, jistě.“

„V-vy jste rytíř?“ vykoktal nervózně.

Muž na něj pronikavě pohlédl. Na Williama zpřímá hleděly tmavě zelené oči zpod hustých tmavých a trochu rozčuchaných vlasů.

„Copak o rytířích víš?“

„Studoval jsem dějiny a umění Deoranu. Leccos nás tam učili.“

„Posad' se. Jak jsi mne poznal?“

„Podle meče, pane.“

„Nejen rytíři nosí meče, to si pamatuj. Jak se jmenuješ?“

„Jsem William Greenberg.“

Rytíř se zalesklovočích, jenco jeho jménouslyšel. Pozorně si William prohlédl a dalo by se říct, že se dokonce trochu usmál.

„Těší mě, jsem Nord Assen,“ natáhl ruku přes stůl. „Dobrý stisk.“

Knihovníkův smysl pro pořádek se začal ozývat. Dobře si uvědomoval, že již měl být mezi knihami.

„Omlouvám se, ale budu muset jít. Musím do práce, již jsem měl mít otevřeno.“

Zvedl se k odchodu, když byl zastaven otázkou: „Kde pracuješ?“

„Tady hned přes náměstí v knihovně.“

„Smím jít s tebou?“

Potěšený William souhlasil. Rytíř nechal na stole čaj, na bar položil minci a společně s knihovníkem vyšel z hostince. Zamířili přes náměstí ke dveřím s okrasným nápisem Knihovna.

„Pěkné místo,“ ohodnotil Nord upřímně.

„Není to nic moc, ale je mi tady dobře,“ omlouval své malé království Willi-

am.

Celé dopoledne se společně bavili. Nepřišli skoro žádní čtenáři a díky tomu měli čas se více seznámit.

„Co obnáší být rytířem?“ zeptal se po dlouhém uvažování knihovník.

„Není to snadné. Rytíř by měl být čestný, spravedlivý a odvážný. Stát se dobrým bojovníkem vyžaduje dlouhý náročný trénink a především vytrvalost.“

„Myslím, že bych mohl být rytířem.“

„Myslíš?“

Pohled pana Assena pomalu pronikal do hlubin mysli Williama. Díval se nejen do jeho očí, ale skrz ně přímo dovnitř, až do duše.

„Co Legendy Atalien? Četl jsi je?“

Williama tato otázka upřímně zaskočila. Proč se zajímá o legendy, je to přece jen obyčejný rytíř. Co mám odpovědět? Ano nebo ne?

„Četl jsem část přepisu,“ nakonec odpověděl, což nebyla lež.

Nord pokýval hlavou. Podíval se do země. Chvilí nechal znít ticho, které prosycené očekáváním zaplnilo celou místnost.

„Jsi čestný. Ale obávám se, že o rytířích Atalien už budeš moci jen číst. Král ve své nemoci nechal řád rozpustit. Zanikl před necelým rokem. Nikde se o tom však nemluví. Vše proběhlo na přání krále v tichosti.“

„Cože?!“ vystartoval William, ve snaze obhajovat mýtické hrdiny.

„Naše existence visí na nitce osudu,“ pronesl zasmušile, ale přece jen s malou nadějí v hlase, Nord.

„Vy jste rytíř Atalienu?“

„Ano, jsem.“

„Prosím, staňte se mým mistrem,“ požádal bez odkladu mladý Greenberg. Nosil tuhle myšlenku v hlavě od chvíle, co se poznali. Navíc, když teď věděl, že Nord nemá povinnosti, mohl by svolit.

„Myslíš, že na to máš?“ zeptal se vážně Nord.

„Ano, jsem připraven nést důsledky svého rozhodnutí,“ odpověděl pevně William.

Nord Assen se na něj chvíli díval. Zdálo se, že přemýšlí a zároveň plně vnímá mladého muže před sebou.

„Dobrá. Mám sice ještě nějaké úkoly od řádu, ale ty počkají. To, že nás opustil král, neznamená, že my opustili službu.“

„Jak fungujete teď?“

„Na tuhle odpověď je ještě čas.“

„Kdy začneme trénovat, co se bude dít?“ ptal se nadšený William.

„Budeš trénovat pět hlavních bodů. Fyzickou zdatnost, duševní zdatnost, boj se zbraní, boj beze zbraně a odolnost mysli.“

„Už aby to začalo!“

„Zítřka se sejdem za rozbřesku na severním okraji vesnice. Ted' jdi domů a odpočiň si, abys byl zítřka připravený.“

Vyšli společně z knihovny, ale zamířili do rozdílných stran.

William chtěl dbát slovům nového mistra. Proto šel spát dřív, aby byl odpočatý pro velké výkony, které chtěl předvést. Jeho nadšení však bylo tak velké, že nedokázal dlouho do noci usnout.

„Už aby nastal rozbřesk!“ přál si téměř celou noc.

V.

Nord stál u cesty a pozoroval blížící se východ slunce, který s sebou přinášel další den. Mraky se pomalu houपालy tichou oblohou, aby pro pána nebe připravily polštáře, které jej budou hladit celou cestu na západ.

„Dobré ráno, mistře,“ pozdravil uctivě.

„Doběhni k lesu a zpět, co nejrychleji a nejvíc soustředěně, jak to jen dokážeš.“

„Ale to jsou skoro tři míle!“ vyrazil ze sebe vyděšený William.

„Musíš to stihnout, než vyjde celé slunce nad obzor.“

William nečekal a rozběhl se, jak nejrychleji dokázal. Když doběhl k lesu, byla již více než polovina slunce nad obzorem. Mladík se snažil běžet nazpět.

„Nestihl jsi to.“

„Nemám šanci!“ hekl udýchaný William.

„Nauč se pracovat se svým dechem. Ted' běž znova. Zpět bys měl být, než vyjde slunce nad stromy.“

William bez váhání vyběhl okamžitě znova. Myslel na slova mistra a snažil se lépe zacházet se svým dechem. Příliš mu to však nepomáhalo, veškeré pokusy ho ještě víc unavovaly.

Nazpět to opět nestihl.

„To se nedá zvládnout!“

„Jde to. Znova.“

William se pokoušel doběhnout v časovém limitu, který mu mistr Assen dával, ale nedařilo se. Každé další kolo byl o poznání unavenější a pomalejší, ale nevzdával se.

Nord se za celý den nepohnul z místa. Jen dokola opakoval: „Znova.“

Zavržaly dveře a následně se ozval pád unaveného těla na postel. William se sotva zvládl umýt, i přes silnou únavu najíst a následně padnout do postele. Bez jediné myšlenky se ponořil do světa snů. Usnul tvrdým spánkem, aby dal tělu odpočinout.

Ráno se probudil se svítáním. I přes to, že byl polámaný, cítil každý sval

a splnění prvního úkolu od mistra Assena bylo v nedohlednu, jeho pevné rozhodnutí bylo - nevzdat se.

„Koho by napadlo, že má člověk tolik svalů?“ zaúpěl bolestí, když vstal z postele.

Na kraji vesnice byl včas. Nenechal mistra Assena čekat ani minutu. Aniž by musel mistr říci jediné slovo, mladý Greenberg se rozběhl k lesu.

Jeho tělo bylo opravdu zničené, ale William se rozhodl tomu nevěnovat pozornost. Časy se mu začaly pomalu lepší. Slunce ho popohánělo svými paprsky, jako by se snažilo vstávat pomaleji, aby běžci pomohlo splnit jeho těžký úkol.

VI.

Po deseti dnech se Williamovi povedlo, oč usiloval. Doběhl včas! Přesně ve chvíli, kdy slunce hladilo vrcholky stromů, byl žák nazpět s radostí na tváři.

„Dokázal jsem to, dokázal!“ udýchaně jásal.

„Proč se tak raduješ?“

„Dokázal jsem to!“

„Znova, zopakuj to. Velkých výkonů se nedosahuje díky síle, ale díky vytrvalosti.“

William se nadšeně rozběhl, ale po několika dalších dnech se mu nepodařilo výkon zopakovat.

Když jednoho večera William ležel v tichém pokoji, vzpomínal na dobu předtím, než odešel na studia do Daidie, na lítost a nechuť opustit na čtyři léta domov. Vzpomínal na první setkání se spolužáky a učiteli. Usmál se sám pro sebe, když zavíral oči.

„Tvůj čas přijde,“ ozval se hlas mistra Mirfara do ticha usínání.

Mezi prací v knihovně a běháním s mistrem Assenem se William snažil najít chvíle, kdy se mohl začíst do Legend Atalienu. Chtěl vědět co nejvíc, poznat tajemství řádu a odhalit dovednosti svého mistra dřív, než je uvidí na vlastní oči. Namísto toho však v knize nacházel spíš odpovědi na životní otázky.

VII.

Když už William chodil na louku běhat třetí týden, nebral svůj úkol jako nepřijemnou zkoušku, ale jako úděl, kterého se bude držet, dokud neskončí jeho dny. I kdyby to bylo poslední, co v životě dokáže, bude to dělat.

Nord ho pozdravil a tentokrát dodal: “U žádného cvičení ti nebudu říkat, jak to dělat. Nechám tě přijít samotného na to, jak dosáhnout cíle.“

William se na mistra díval. Pokýval hlavou, a když se otáčel ke své každodenní trati, ozvalo se cvak v jeho mysli.

„No, ano,“ uvědomil si a rozeběhl se.

Zhluboka se nadechl, aby se soustředil. Silou mysli dokázal tělo povzbudit, že doběhl včas. Aniž by musel Nord cokoli říkat, Will se otočil a běžel rovnou podruhé a potřetí. Při každém pokusu přiběhl přesně na čas.

„Jsem rád, že jsi na to přišel. Největší síla vychází zevnitř. Jsi-li přesvědčený, že to dokážeš, nic ti v tom nezabrání. Po několika měsících bys to dokázal i bez tohoto přesvědčení, ale zkrátil bych ti čas, aby to bylo zase složitější.“

„Co se budu učit teď?“

„To stejné, fyzické zdatnosti,“ odpověděl Nord předtím, než zavedl žáka do pokoje, který si pronajal v hostinci.

„Musíš zpevnit tělo, ranní běhání tě nemine, ale potřebuješ posílit ruce, břicho a záda. Ze začátku budeš dělat dvacet kliků v pěti sériích, dvacet shybů a na závěr rozcvičku podle mistra Jutea.“

William se do cvičení opřel se vši vervou. Kliky mu působily značné potíže, shyby byly složité a procvičení podle mistra Jutea bylo nemožné zvládnout.

„Tohle je tvůj denní chléb. Přijdeš sem každý den a budeš cviky opakovat, dokud neuznám, že jsi připraven na další úroveň. Posiluj, abys něco vydržel, když chceš bojovat,“ řekl Nord těsně před dokončením své ukázkové rozcvičky.

William poctivě každý den chodíval za mistrem do hostince, aby na sobě mezi prací v knihovně a spánkem mohl pracovat. Ze začátku se cítil jako by přes něj přeběhl kůň. Ruce ho bolely, že by po odchodu od Norda nedokázal zvednout víc než dvě knihy. Břišní svaly mu o sobě dávaly vědět, až měl strach se zasmát nebo odkašlat, aby neumřel bolestí a díky rozcvičkám si uvědomoval, jak moc měl zkrácené svaly po celém těle.

Vždy po pěti dnech měl pohov, nemusel vůbec cvičit. Obyčejně dny trávil zcela v klidu v knihovně nebo je doma prospal.

Mladý Greenberg na sobě pracoval nejvíc, jak dokázal. Proti mistrovi neměl křivého slova ani myšlenky a to i v situacích, kdy jej hnal za hranice tělesných možností. Cítil však na sobě výrazná zlepšení, která ho popoháněla k dalším výkonům.

VIII.

Už celý měsíc pokračoval v tvrdém tréninku neustálého běhání a posilování, když ho mistr těsně před tím, než zalehl k posilování, zastavil.

„Počkej chvíli.“

„Ano?“ odpověděl William a znovu se posadil.

„V rámci tvého fyzického cvičení přidáme další součásti tréninku. Budeš trénovat výskok, abys byl schopen obratně přeskocit překážku. To zname-

ná, že po mistru Juteovi přidáme ještě padesát roznožek ve výskoku. Potom ještě uděláš padesát kliků s tlesknutím. Pomáhá to k docílení vyšší rychlosti při soubojích.“

Will souhlasně kývl a hned se do toho pustil.

Práce v knihovně byla klidná a zvládal ji bez přemýšlení. Stále měl možnost studovat spousty knih, které obohacovaly jeho život. Především však dumal nad jednou věcí.

„Když už tolik trénuji, kam to povede? Půjdu někdy do boje? Odejdu odtud někam daleko?“

Před pár dny zařadili k výcviku i meditaci, která Williamovi šlavelmi dobře. Ptal se řádků v knize, kterou pročítal: “Co bude následovat? Jsem schopný se někomu postavit?“

O tom všem přemýšlel od chvíle, kdy cvičení mysli pomocí meditace začal praktikovat každý den. Nord Williama chválil za jeho získané dovednosti ze školy. Až v té chvíli v mladém muži vyvstala otázka: “Kam směřuji?“

Záhadný mistr Assen

I.

Čím déle na sobě William pracoval, tím více sílil. Začínal se z něj stávat skutečný muž. Vypracoval svaly a obratnost natolik, že si toho všimli i jeho blízcí.

„Williame,“ zavolał si ho jednou otec. „Co se s tebou děje? Chodíš mnohem později domů a jsi velmi často unavený. To máš tolik práce?“

Jeho synovi se nechtěly přiznávat návštěvy u rytíře tajného řádu, které by mu rodiče jistě zakázali, i přesto, že byl plnoletý.

„Ano, je toho teď v knihovně hodně.“

„Kde jsi tak zesílil?“

„Cvičím, abych se líbil dívkám,“ což byla částečně pravda.

„Tak to je moc dobře,“ ukončil debatu otec a poplácal svého syna po rameni.

William byl zrovna na odchodu za Nordem. Běžel klasickou tratí okolo lesa. Doběhl k hostinci. Těšil se na další den v přítomnosti mistra. Jen co otevřel dveře, okolnosti se rázem změnily.

„Hele, Wille, ten tvůj kamarád tady dnes není. Brzo ráno odjel,“ zavolał na něj Turgo, majitel hostince.

„A kam jel?“

„Tak to já nevím, je mi líto.“

William se stáhl do sebe. Na změnu událostí nebyl připravený. Nepříjemně zklamany se vracel do knihovny.

„Asi má závazky vůči Atalienu, které musel neodkladně vyřešit.“

Udělal vše podle Nordových pokynů, ale neměl z cvičení radost. Napadly ho

nejrůznější myšlenky, které se snažil zahánět čtením knih.

Den se pomalu vlekl. Nenápadně se mezi listy několika buků v okolí Anterpy vystřídal s nocí.

William se po západu slunce vracel domů. Necítil se vůbec unavený. Po dlouhé době byl čilý, plný sil a energie. Najednou nevěděl, co si má s volným časem počít.

Dlouho ležel a nemohl usnout. Vyhlížel z okna na cestu, zda zahlédne záblesk světla nebo stín projíždějícího jezdce. Neviděl však nic než jen plující měsíc.

Protože chtěl zahnat rozladění, sáhl po knize Legendy Atalien. Nalistoval stránku, kde minule minule narazil na zajímavý odstavec.

„Každý člověk má v sobě sílu, energii a moc pro překonávání velkých překážek, které jsou na cestě k naplnění životního poslání. Lidé se však často vzdají dříve než k naplnění dojdou. To proto, že nekráčí svou vlastní cestou, ale žijí sen, představu či rozkaz někoho jiného. Naopak člověk, který miluje, který je odhodlaný z celého srdce dojít naplnění svého poslání, je nezastavitelný. Je poháněn neviditelnou silou, která nemá protiklad. Tou silou je láska. Jedině láska dělá lidi skutečně schopnými.“

William odložil knihu a na chvíli se zamyslel. Než však došel k nějakému závěru, vzal si jej spánek.

„Pořád tu není,“ ozval se hlas hostinského, když William vstoupil druhý den ráno do hostince.

„Díky.“

Na svůj cvičební plán se soustředil v knihovně, stejně jako předešlý den.

Srdce mu poskočilo radostí pokaždé, když zaslechl dusot kopyt z náměstí. Hned vyhlížel oknem ven, zda se už vrátil mistr. Přijížděli však zcela cizí cestovatelé.

William po dočtení další knihy udělal rozcvičku podle mistra Jutea ještě jednou.

„Jsem prázdný jako džbán na příliš prudkém slunci,“ vzpomněl si na větu z dobrodružné knihy.

Nyní věděl, jak se hrdina z příběhu cítil. Jako by byl dutý a každá myšlenka se v něm odrážela a násobila svou sílu při každém dalším odrazu od stěny.

Večer opět zamkl knihovnu a vydal se domů. Pozdravil se s rodinou a u večeře si příjemně popovídali. Otec vyprávěl, jak se lépe pracuje, když už není sníh, matka zase mluvila o tom, jak s Ealin a Nanou zašly na návštěvu k její sestře do nedaleké osady u lesa. William si uvědomil, jak se mu díky Nordovi mění pole zájmu jeho myšlenek. Že už ho některá témata příliš nezajímají a raději věnuje své myšlenky Legendám Atalien, Nordovým radám a představám, kým se stane.

II.

Ráno Williama potěšilo, že může spát déle, protože se dnes nepracuje. Dokonce se rozhodl vynechat i cvičení, kterého měl za poslední týdný víc než dost. Šel se projít do lesa, ke svým oblíbeným stromům z dětství. Mlha z deštivé noci se ještě rozvalovala po lese. Vlhký vzduch působil měkce a osvěžoval mysl.

„Bývaly větší,“ pomyslel si, když pomalu míjel stromy z dětství.

Jeho tělo rostlo rychleji než duby, které ho věkem převyšovaly hned několika násobně.

Z lesa vyšel na druhé straně vesnice, odkud to bylo jen pár kroků na náměstí. Šel se podívat, jestli mistr Assen přijel.

Ani ho nepřekvapilo, že nenašel ve stáji rytířova koně. Jeho mysl se nad tím nepozastavila, pokračoval dál s jedinou otázkou: “Proč nenechal alespoň vzkaz, když odjel na tak dlouho?”

„Wille, ahoj!“ ozvalo se za ním.

Nebylo nutné přemýšlet, kdo to byl. Zamířil za hlasem svých přátel.

„Kde pořád jste?“ zeptal se potěšeně.

„Byli jsme na cestách po okolních krajích, menší pout' na pár dnů,“ odpověděl Hof.

„Spal jsem až do teď. Není nad teplou postel,“ zasmál se Kristen a Balur mu musel dát za pravdu.

„Dáme si něco dobrého a všechno mi musíte povyprávět.“

Nebyli by to jeho přátelé, kdyby nesouhlasili. Společně vešli do hostince.

William se výborně bavil zvláště u vyprávění Hofa. Líčil, jak začal Kristena pronásledovat kanec na mýtince, když sbíral dříví.

Všem bylo společně příjemně. Strávili v hostinci čas až do večera. Když se rozešli, zamířil William přímo domů do postele. Po všem smíchu se mu uvolnily svaly v celém těle, až měl pocit jako po horké koupeli.

III.

Sotva se ráno probudil, hodil na sebe oblečení a rychle se najedl. Před prací v knihovně běžel svou tří milovou trasu kolem lesa. Vyběhl ze dveří, minul pár krajních usedlostí Anterpy a dál ho čekala cesta, na které málokdy někoho potkal. Dnes se však při běhu cítil nepříjemně.

„Něco není v pořádku,“ pomyslel si.

Chvillemi udělal obrátku, aby se podíval za sebe, jestli někoho uvidí. Nikdo jej však nesledoval. Nebo jej nezahlédl.

„Někdo se dívá, ale odkud?“

Nebyl schopen odhadnout, kdo to mohl být. Přidal na rychlosti, aby byl co nejrychleji pryč. Celá situace se mu nelíbila.

Ve stáji u hostince nebyl Nordův kůň jako již skoro celý týden.

William vešel do útulné knihovny. Na chvíli vyvětral a potom roztopil v krbu. Venku bylo stále ještě chladno, a proto bude pro všechny návštěvníky příjemné, vejít dovnitř a v teple si vybrat knihu, kterou by si rádi přečetli.

William stihl rozcvičku a trénink. Měl ještě skoro hodinu čas, než otevřel pro čtenáře.

„Už bych zvládl i víc,“ pomyslel si.

Zkusil přidat pár kliků i shybů.

Šlo to.

Víc rozkládal síly, aby jeho tělo uneslo náročné cvičení.

„Nord tady sice není, aby mi to poradil, ale určitě by souhlasil,“ zhodnotil William, když dokončil poslední cvik podle mistra Jutea.

Během dne přišli všichni, kdož navštěvovali knihovnu pravidelně. Vrátili knihy, které už měli přečtené a zapůjčili si další.

Knihovník se díval z okna na slunce slabě prosvítající mezi mraky. Paprsky, prolamující se skrz tmavou hradbu, se natahovaly až k jeho tváři. William se rozhodl na chvíli meditovat v křesle.

Pomalou měrou se dostával na tiché, klidné cesty duše. Fantazie jako hustý květnatý keř obtáhla jeho mysl, aby mohl chvíli snít. Viděl mnohé věci, které se staly, a vzpomínal. Jeho intuice dala průchod příjemným obrazům a pocitům. Když si užíval zklidněné mysli, z dálky se začalo plížit něco neznámého. Šedý, pomalu postupující stín se blížil jako deštivý mrak.

Rychle otevřel oči a s meditací přestal. Začínaly se ho dotýkat obavy z neznámého nebezpečí, kterým chtěl uniknout.

„Kdyby tady byl Nord. Poradil by mi nebo vysvětlil, co se děje.“

Během dne se na něj usmívali obyvatelé Anterpy a děkovali mu za práci, kterou pro ně odváděl. Knihy byly v naprostém pořádku a prostor knihovny získal novou duši. William se zde již zcela zabydlel.

Odpoledne zavřel knihovnu a rychle utíkal domů. Blížil se déšť, který měl zavlážit zemi během několika chvil.

„Co když se skutečně něco zlého děje? A kdyby ano, tak co? Co bych dělal?“

IV.

Následující den byl po deštivé noci vlhký a chladný. William byl hned po probuzení rozhodnutý zjistit, kde je jeho mistr. Při běhu okolo lesa, ze kterého opět cítil obvyklý klid, přemýšlel, jak by ho mohl vystopovat.

Doběhl k hostinci na náměstí a vstoupil dovnitř.

„Turgo?“

„Už jdu,“ ozvalo se od pece v zadní místnosti. „Co bys rád?“

„Prosím, nevíš, kterým směrem odjel můj přítel?“

„To vážně nevím, Wille. Ale to už je stejně jedno. Včera před půlnocí se vrátil.“

William snad nestihl ani poděkovat a už utíkal po schodech nahoru. Už vztahoval ruku, aby zaklepal, když se ozvalo: „Dále.“

„Dobrý den, mistře!“

„Zdravím tě, učedníku,“ odpověděl Nord tiše.

„Co se děje, mistře?“ zarazil se William.

„Mám špatné zprávy ohledně Atalienu, ale především celého Deoranu.“

William netrpělivý a napjatý jako struna čekal na bližší vysvětlení. Příběh do pokoje s radostí, že je mistr opět v Anterpě. Novinky jej však zajímaly ještě víc.

„Máš mou důvěru, prozradím ti, co se děje.“

Vstal a přistoupil na chvíli k oknu.

„Povstali Lordeoni. Asi jsi o nich ještě neslyšel. Jsou dávno zapomenutou minulostí. Stvoření, která se chovají jako lidé a také tak vypadají, ale mají černou krev. Spíš se jí tak říká, je pouze tmavší než naše. Když Lordeon napadne člověka, je odsouzen k záhubě. Nejsou otroci, ale jsou to bytosti s vyhrazenými právy a povinnostmi. Je to jejich trest za neoprávněný vpád do Deoranu před dávnými časy. Řád Atalien je v těch časech dokázal zkrotit a nechal je zapadnout do běžného života.“

Většina z těch, kdož jsou Lordeoni, o tom ani neví, protože se na ně skoro zapomnělo, ale když uslyší volání své krve, znovu procitnou v to, co bývali dřív. Budou chtít oplátit lidem svou porážku.“

William užasle poslouchal každé slovo. O ničem takovém se ve škole neučil.

„Dnes je pro jejich povstání úrodná půda. Král je nemocen a nemá sílu vládnout svému lidu pevnou rukou. Řád Atalien byl vyhnán z hlavního města a musel se ukrýt v lesním městě.“

Lordeony v současné době vede velký pán. Jeden z mála synů rodů, které bitvu přežily. Jeho jméno je Goren.“

Při vyřčení toho jména přešel Williamovi mráz po těle.

„Jde jim o to, aby svrhli krále. Nejsou shovívaví jako lidé. Krále i celou jeho rodinu zabijí, aby nedělali potíže. Především se chtějí lidem pomstít tím, že z nich udělají otroky.“

„Kdy to bude?“

„Brzy, pokud nezasáhneme. Není nás ani čtvrtina jako Lordeonů, ale kdyby se nám podařilo zničit Gorena, sami by se vést nedokázali.“

„Tak proč ho řád nezastaví?“

„Není to tak jednoduché. Naši stopaři vědí, kde Lordeoni sídlí, ale Goren je dobře strážěn v pevnosti, ke které bychom se neprobojovali. Ale o to teď“